

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 5885

гр. София, 25.08.2017 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в закрито заседание на 25.08.2017 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

като разгледа дело номер **6282** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по предявен от Н. Д. Б. Ф. от [населено място] срещу Българска народна банка, искове с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за присъждане на обезщетения за претърпени имуществени вреди, както следва: в размер на 8 627,97 лв., определено в размер на законната лихва за забавено плащане на гарантираното вземане в размер на 196 000 лв. за периода от 30.06.2014 г. до 04.12.2014 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата за обезщетение; в размер на 132 947,61 лв., изразяващо се в разликата между вложения от ищцата размер на суми по банков депозит, открит в [фирма] и изплатения от Фонда за гарантиране на влоговете в банките гарантиран депозит в размер на 196 000 лв., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата за обезщетение; в размер на 39 557,12 лв., дължимо на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД и съставляващо обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата на исковата претенция в размер на 132 947,61 лв. за периода от 20.06.2014 г. до 23.05.2017 г. Претендира се присъждане на разноските по делото.

Установява се, че с определение от 04.11.2016 г., постановено по адм.д. № 560/2016 г. по описа на Административен съд (АС) – В., е отправено преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз (СЕС) със следните въпроси:

„1/ Разпоредбата на чл.4, пар.3 от Договора за ЕС и принципите на равностойност и ефективност, трябва ли да се тълкуват в смисъл, че при липсата на национална уредба, допускат компетентността на съда и реда за разглеждане на исковите за вреди от нарушения на правото на ЕС да се определят според публичния орган, който е извършил нарушението и според характера на действието/бездействието, с което е осъществено нарушението, при положение, че прилагането на тези критерии има за

последича разглеждане на исовете от различни съдилища - общи и административни, по различен процесуален ред - ГПК и АПК, изискващ внасяне на различни държавни такси - пропорционални и прости, и доказване на различни предпоставки, вкл. наличието на виновно поведение?

2/ Разпоредбата на чл.4, пар.3 от Договора за ЕС и изискванията, поставени от Съда по делото Frankovich, следва ли да се тълкуват в смисъл, че не допускат исовете за вреди от нарушения на правото на ЕС да се разглеждат по ред, като този по чл.45 и чл.49 от ЗЗД, който изисква внасяне на пропорционална държавна такса и доказване на виновно поведение, както и по ред, като този по чл.1 от ЗОДОВ, който макар да предвижда носенето на обективна отговорност и съдържа специални правила, улесняващи достъпа до съд, се прилага само за вреди от отменени незаконосъобразни актове и незаконосъобразни фактически действия/бездействия на администрацията, и не обхваща хипотези на нарушения на правото на ЕС, извършени от други държавни органи, с правни действия/бездействия, които не са отменени по съответния ред?

3/ Разпоредбите на чл.1, пар.3, буква i) и чл.10, пар.1 от Директива 94/19/ЕО трябва ли да се тълкуват в смисъл, че допускат законодателен подход, като този, възприет в чл.36, ал.3 от ЗКИ и чл.23, ал.5 от ЗГВБ, според който, „изискването съответната кредитна институция да изглежда неспособна за момента по причини, които са пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплати депозити и че не съществува близка перспектива тя да бъде в състояние да го направи“, е равнозначно на установяване на неплатежоспособност на институцията и отнемане на нейния лиценз, както и схемата за гарантиране на депозитите да се задейства от момента на отнемане на лиценза за извършване на банкова дейност?

4/ Разпоредбата на чл.1, пар.3 от Директива 94/19/ЕО трябва ли да се тълкува в смисъл, че за да се дефинира един депозит като „неналичен“, следва да бъде установен като такъв с изричан акт на „съответните компетентни органи“, след извършване на оценката по буква i) от същата разпоредба, или допуска поради празнота в националното законодателство, преценката и волята на „съответния компетентен орган“ да се извлича по тълкувателен път от други негови актове – например в случая от Решение № 73/20.06.2014г. на УС на БНБ, с което [фирма] е поставена под специален надзор, или да се презумира от обстоятелства, като тези в главното производство?

5/ При обстоятелства, като тези в главното производство – когато с Решение № 73/20.06.2014г. на УС на БНБ са преустановени всички плащания и операции, вложителите са били лишени от възможността да подават заявки за плащане и не са имали достъп до депозитите си за периода 20.06.2014г. до 06.11.2014г. – следва ли да се приеме, че всички гарантирани безсрочни депозити (за които не се изисква предизвестие за разпореждане и се плащат незабавно при поискване) са станали неналични по смисъла на чл.1 пар.3, буква i) от Директива 94/19/ЕО, или условието „да не е платен дължим и платим депозит“, изисква задължително вложителите да са предявили до кредитната институция искане (заявка, покана) за плащане, което да не е изпълнено?

6/ Разпоредбите на чл.1, пар.3, буква i), чл.10, пар.1 от Директива 94/19/ЕО и съображение (8) от Директива 2009/14/ЕО, трябва ли да се тълкуват в смисъл, че свободата на преценка на „съответните компетентни органи“ при извършване на оценката по чл.1, пар.3, буква i) във всички случаи е ограничена от срока по изр.2 на буква i), или допускат за целите на специалния надзор, като този по чл.115 от ЗКИ,

депозитите да останат неналични за срок по-дълъг от посочения в Директивата?

7/ Разпоредбите на чл.1, пар.3, буква i) и чл.10, пар.1 от Директива 94/19/ЕО имат ли директен ефект и предоставят ли на вложителите в банка, включена в схема за гарантиране на депозитите, в допълнение към правото им да бъдат компенсирани от тази схема до размера по чл.7, пар.1 от Директива 94/19/ЕО, и правото да ангажират отговорността на Държавата за нарушение на правото на ЕС като предявят срещу органа, длъжен да установи неналичността на депозитите, иск за вреди от забавено плащане на гарантирания размер на депозитите, когато решението по чл.1, пар.3, буква i) е взето след установения в Директивата 5-дневен срок и забавата се дължи на действието на оздравителна мярка, целяща да предпази банката от неплатежоспособност, наложена от същия този орган или при обстоятелства, като тези в главното производство, допускат национално правило, като това по чл.79, ал.8 от ЗКИ, според което БНБ, нейните органи и оправомощените от тях лица, носят отговорност за вреди, причинени от надзорните й функции, само ако са причинени умишлено?

8/ Дали и при какви условия нарушението на правото на Съюза, изразяващо се в невземане на решение от „съответния компетентен орган“ по чл.1, пар.3, буква i) от Директива 94/19/ЕО, съставлява „достатъчно съществено“ нарушение, което може да ангажира отговорността на държава членка за вреди чрез иск срещу надзорния орган, и дали в тази връзка са от значение обстоятелствата: а) че във ФГВЛ е нямало достатъчно средства за покриване на всички гарантирани депозити; б) че през периода, през който плащанията са останали спрени, кредитната институция е била поставена под специален надзор, целящ да я предпази от неплатежоспособност; в) че депозитът на ищеца е изплатен след като БНБ е констатирала, че оздравителните мерки са неуспешни; г) че депозитът на ищеца е изплатен ведно с дохода от лихви, начислени включително за периода 20.06.2014г. – 06.11.2014г.?”

Настоящият съдебен състав приема, че производството пред СЕС по посоченото преюдициално запитване, отправено от АС – Варна, ще има значение за правилното решаване на спора по настоящото административно дело, поради което е налице преюдициалност по смисъла на чл. 229, ал. 1, т. 4 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

С оглед горното, настоящото дело следва да бъде спряно до приключване на производството пред СЕС по преюдициалното запитване, отправено от АС – Варна по адм.д. № 560/2016 г.

Воден от горното и на основание чл. 229, ал.1, т.4 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 3 състав,

ОПРЕДЕЛИ:

СПИРА производството по административно дело № 6282/2017 г. по описа на Административен съд София-град до приключване на производството пред СЕС по преюдициалното запитване, отправено от АС – Варна по адм.д. № 560/2016 г.

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба пред Върховен административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.

Съдия:

